

SATANOVA SLÁVA MEZI NÁMI

Ut genus hoc hominum faciant sine nomine Christi.

Commodianus de Gaza

*Père adoptif de ceux qu'en sa noire colère
du paradis terrestre a chassés Dieu le Père,
o Satan...*

Charles Baudelaire

Le coq rouge a chanté pour un nouveau baptême.

Adolphe Retté

AVE, SATAN

O krvavých požárech zpívám,
zpívám o síle a vášni,
zpívám o tmavých hlubinách,
jež slují: záští a odboj.

5 S nejvyššími sosnami hlubokých pralesů,
s nejvyššími vrcholy nejvyšších pohoří
zpívám o síle a vzdoru.

Spoutaných přáteli,
rebelů bratře,
10 milenče prokletých básníků,
v bouřlivých nocích zpívám také
o tvojí slávě.

A že jsi mě stvořil dotekem revoltující ruky
a že jsi mou duši zažehl hrdostí žhnoucího dechu,
15 o svojí pýše zpívám
uprostřed lůzy.

VYPUČEL JSEM NAD BAHNA...

Vypučel jsem nad bahna do měsíčné noci jednou, a ráno,
když stříbrnou radost svého života skřivan strásal na zemi,
ke žhnoucím nebesům vzepjatý, zrel jsem se vzkvétat.

Osudu tvrdou pěstí zasety,
5 přišel jsem z tropů a hrdým gestem odmítl jsem
aklimatizovat se.

Vypučel jsem do vzduchu,
jenž zemdlený chvěje se bázní a předtuchou slavného
otectví,

o jehož příchodu zpívám;
vypučel jsem vysoko a barvami vetřelce kvetu,
10 nad bahny kvetu úbělem a uprostřed mdloby žárem.

Ale ty v bahnech moje kořeny!
Uprostřed pláně stojím samoten
a vysoko zdvihám
svá hubená ramena za nejdražší vlastí svých snů.

15 Sám
pyšný
věčné nepřátelství vypověděl jsem plazům, již kolem
s jedovou vegetací živoří nečisté dny své,
a svoji nenávisť jako štít jasný jsem pozvedl
20 a čekám rány.

A takový jest můj život:
když průvany větrů z dalek zní v tence napjatých strunách,
své slzy nostalgické skrývám v samotě smutných.
A vroucím plamenům slunce když na ňadra rozhalená
25 stékati dávám
s takovou rozkoší faunů, již tisknout se smějí
na pevná ňadra nymf kdes na slunných březích,

- ó Pane životodárný! -
zas já sám
30 a ten život hanebný
pěstí bych přidržel chtěl až k poslední kapce.

A to, co jest mezi tím,
to, co jest nejlepší na mně,
to věčné nesmíření se s bahny a s reptiliemi,
35 ten boj za každý krok,
ten boj za každé slovo...
vid', duše:

Sám
pyšný
40 uprostřed pláně stojím a vysoko zdvihám
svá hubená ramena za nejdražší vlastní svých snů.

Ve tmách hoří divoké máky
a krvavě zardělý měsíc
v nesmírném tichu koupá chvílemi
v zálivech mračen svůj kov.

5 Jdou leta umdlená parny života,
jdou hluboko dole...

A nad propastmi
na tvrdém, kamenném trůně
zamračený a nahý
10 sedí
protinožec boha -

Jsou zasmušilí básníci s roznícenými zraky:
ti v opálové misky duše své
třesavé paprsky života
15 nervózníma dlaněma chytají,
a nemocemi věku pobledlí,
přec nové víry Jani Křtitelé jsou
a k Němu v sladkém duší přátelství
přivinuli se.

20 Jsou duše vzdorné, velikých moří vlny,
pod zázrakem svého slunce bijící v kameny břehů
s palčivou touhou na dně: rozlít nádheru svoji
v hýření nekonečném barev, lesků a vůní
v prostoru bez hrází
25 volně,
volně, oh, volně!
Ti žhavými zpyšněli boji
a nenávist našli u králů

30 a Jemu, prvnímu rebelu,
hrdě říkají: Bratře!

Jsou ženy delikátní s milenci subtilními,
jsou nyně páry dítek Astartiných,
jež s kalným leskem nostalgie v oku
svá měkká ňadra slunci obnažují
35 a v divých nocích lásky k Němu
Bože! vzdychají.

A jiné ženy jsou a jiní muži,
z království bídy smutní poddaní,
jimž masky duší život z vosku modeloval
40 a každý den se rydlem poznamená v tvář jim,
kde stopy krve zůstaly po dlaních,
v něž mdloba sklání je.
Ti mlčky trpí,
mlčky zatínají pěstě
45 a mlčky čekají, jak čeká velká naděje,
a k Němu v duších Otče! volají. –

A nad propastmi
na tvrdém, kamenném trůně
sedí
50 On,
Satan,
náruč rozevřená vyhnaným dítkám Evy,
oheň přívětivý v kraji podzimkovém,
síla duší, pýcha srdcí lidských,
55 a čeká.

Výheň žhavých jeho zřítelnic
plá, maják záchranný, ve tmách země,
svadlé
pod těžkou stopou Nazaretského.

60   A on čeká
velikým čekáním silných,
neboť i jeho koráby
přirazí ku břehům žití
a vítězné
65   i polnice jeho zástupů
v Kanaán života vtrhnou,
kde nalité hrozny révy
pro všechna zardí se ústa
na luzích, jež vzkvetou barvami,
70   jak nepoznala jich země,
zkropená rosou volných, širokých nebes,
jež morózní suverén opustil,
zahnán radostí lidskou.

To bude člověka chvíle největší.

75   A žena krásná
s očima sálajícíma
a s ňadry vřelými
na Golgatu vystoupí nahá,
květ stylizovaný v melodii žhavou,
80   bílý zázrak v metamorfóze tvarů,
a jemně skloní
na ňadra výskající hlavu zkrvavělou
Ukřižovaného
a ruce trčící do výše vyčítavě
85   od hřebů osvobodí a tělo sejme z dřeva,
jež ztrouchnivělé k nohám se jí zřítí...

Jdou leta umdlená parny života,
jdou hluboko dole
nad řekou špíny, zločinů a krve,
90   nad slavobranou pro básníky králů,
nad blahoslavením pokorných a tichých.

95 Však nad propastmi
na tvrdém, kamenném trůně
zamračený a nahý
čeká
protinožec boha.

100 Ve tmách hoří divoké máky
a krvavě zardělý měsíc
v nesmírném tichu koupá chvílemi
v zálivech mračen svůj kov.

CIZINEC

Z bílého pohoří, z šera mlh
náhle přišel a mlčky si sed.

Myslil jsem: drzý, však byl jsem tich
a jen v jeho fosforový plul jsem zrak –

V pohoří svoje se nevrací zpět,
sedí mi naproti, jak si byl sed.

Myslím si: drzý, však dál jsem tich
a jen v jeho fosforový pluji zrak...

PÍSEŇ

Smíchu, radosti ptáci tažní,
kde jste, ptáci s bělostným peřím?!
Že jsme včera hýřili spolu,
sotva dnes věřím.

5   Kdybych byl věděl, ptáci tažní,
že mi zrádně prchnete na jih,
rudé pochodně byl bych zažehl
ve svých krajích.

10   Stíny reflexem zkrvavěly by
a v plamenech divých se spálil
olověný a zoufalý
žal, jenž mne zalil.

UMŘELO SRDCE

Umřelo srdce.
Mlád' černých hadů
plaz jedovatý
tu krmí.

5 Umřelo srdce.
Já vzal je z nitra
a zkrvavené
v dlaň kladu.

10 Bych ti je, ženo,
hrdý i skromný,
na dlani podal,
dar vzácný.

15 Dar blasfemický,
jak starý rouhač
když tajně slouží
mši černou

20 a obětuje
v ciboři zlaté
krev uškrcené
kočky.

BLASFEMICKÉ AVE

Zdrávas,
Bohu nejvyčítanější mezi ženami!
Stanul jsem před tebou, Panno,
jíž andělé Boha slouží,
5 já, anděl černý toho,
jenž s křídly cherubína a s očima žhoucíma trůní
za kovovou branou pekel.

Stanul jsem před tebou,
stanul, ne poklek,
10 neboť neklekám v životě a nenávidím
ctnost panenských žen
a bezbolestná početí z Ducha.

Neměli jsme čeho si říci.
Neboť nenávist veliká, mlčelivá
15 stála mezi námi –
a pod námi
tvůj dav se válel v křečích nejstrašlivější muky,
jež tebou přišla na svět.

Neboť slovo tělem učiněno jest
20 a dobro zlem se stalo.

Zdrávas,
však nikoli pro mne.
A požehnaný plod života tvého!
Však nikoli
25 pro tancující a zpívající dívky Pana a Země.

Neseme ratolesti radosti
a vítězné palmy bojů
a krev svou mísíme s krví matky své,

kev svou s krví Země
ve vznešeném krvesmilstvu.

Zdrávas,
Bohu nejvyčítanější mezi ženami!
Zdrávas,
však nikoli pro mne!

MAJÁKY

Cívím na oblaka nemocný a mdlý...
Jsou snad ještě, kdož by za mě se modlili.

Ale já násilím potlačím každé slovo i vzdech.
Jdi, cizince, a mlč a trpět mě nech.

5 Jsem jeden z toho rodu majáků, jež bdí
a všechno viděly, čeho nikdo nevidí.

A všechen žal a smutek a všechny bolesti
na jejich vřelém srdci za jeho hrdost se mstí.

10 Ale ti násilím potlačí každé slovo i vzdech.
Jdi, cizince, a mlč a trpět mě nech.

Venku je noc studených hvězd,
tam dole město zhluboka dýmá.
Rozsviť lampu, ty, jež tu nejsi.
Je mně zima.

5 Psi vyjí. Ďas je vem. Kdosi k nám
s rukama přišel křečovitýma.
Zasměj se hlasitě, ty, jež tu nejsi.
Je mně zima.

10 Je dneska pátek. Matka a syn!
Na Golgatě byli jsme s nima.
Vlož ruce mé chladné na ňadra nahá.
Je mně zima.

15 Huhú! Vítr zběsile řádí,
a viděl jsem někoho s očima zlýma.
Probůh, proč jen tu nejsi, ženo!
Je mně zima.

VE VĚZENÍ

(Podle Paula Verlaina)

Nebesa venku tam nad střechou
tak modrá a snívá,
strom venku tam nad střechou
většovím kývá.

5 Na nebi zvon, jež možno zřít,
ve sladké zní tísní,
pták na stromě, jež možno zřít,
žaluje písní.

10 Můj Bože, můj Bože, život ten
prostý a klidný!
To z města šum a hukot ten
sem zaléhá vlídný.

15 Cos učinil ty, jenž tu dlíš
a pláčeš tu krádí,
cos učinil, rci, ty, jenž tu dlíš,
ze svého mládí.

GLOSÝ K ŽIVOTU A UMĚNÍ

Eines jedoch darf nimmer vergeßen werden, daß alles Kunstschaffen im Sexualleben wurzelt, daß, wie die Religion nur „verkappte Wollust“, so auch die Kunst – transponierter Sexualismus ist.

Franz Servaes

Der schlechte Gott... uferlos ließer alle Instinkte in dem Strombett des Geschlechts sich breiten, und nannte es Kunst.

St. Przybyszewski

I

5   Ve vlažném kraji,
kde vzduch má příchut'
rozkvetlých zahrad hospitalů
a kde v nocích selenových
mdle vydychují vegetace
nezrozených barev,
ve vlažném kraji pramení
v puberty nejistotách.

10   V křehkých skalách
sbírá své vody.
Jsou květy sněhových kalichů –
a oplozeny se lámou;
jsou neposkvrněné zeleně –
a žloutnou pod žářem slunce.

15   A pramen pomalu,
a pramen závratně rychle někdy
slzami večerů sentimentálních,
slzami výbuchů prvních
roste a roste a řítí se
20   nejistým šerěním duše,

jež neví, má-li snad vzdorovat
či pokorně bleskům se vzdáti.

25   Oh, pupence ňader, jež dmou se
při doteku horkých retů!
A hlavy rozpálené
při splynutích nevyčerpatelných!

30   Z míniových obzorů touhy,
hle, bledá Astarta vstává
a bílou intenzitu rozkoše
rozlévá nocí lásky,
a žhavé krůpěje kanou
do srdcí, do duší a pálí,
pálí a pálí...

35   A proud roste, roste
slzami spazmické muky,
roste, roste
slzami zápasů divých.

40   Milence,
je třeba býti psa lísavějším
a devótně Madonu ždáti;
je třeba býti lstivějším kočky,
než na bílé hrdlo se vrhneš!

45   Hle, pod dotekem objetí tvého
uvadly květy jara a panenství
a Satan velí,
kde Bůh byl dřív pánem. –

Buď požehnán, proude sladkého moku,
v němž znova křtí se pro království Jeho.

50 Řítíš se veliký,
šumivý, syčící
s vodopády vášně,
řítíš se dušemi
vždy jiný a přece týž,
instinkty člověka s tebou...

II

Moře!

Moře moří a vášní!

U tvých pramenů jsme sedali
a nejlepší své písně ti zpívali.

5 Moře!

Moře moří a vášní!

Na tvých hladinách veslujeme
a v hloubkách tvých hledáme perly,
v tvých vlnách koupáme duši svou
10 a ústy zanícenými
promlouváme pohádku o Anadyomené,
tvé pěny vůni nesouce v život.

Moře!

Moře moří a vášní!

III

Uprostřed z hlubin palác ční,
okna mu žářem pochodní
zardělá planou,
a kolem vlny se řítí a dmou
5 divokou, vášnivou, syčící hrou,
až krupěje po stěnách kanou...

Uprostřed bílý palác ční,
vysoko mávejme pochodní
rudou.

10 Pochodní hříchu, vášně a síly,
pochodní instinktů, jež od věků byly,
pochodní radosti lidské...

Chcem na nebi na zemi plameny,
chcem květy, jež vůní jsou zmámeny,
15 a ženy, jež očima svítí;

chcem horkou krví se opojit
a ve svém paláci smát se a snít,
chcem veliký požár žití!

SONET

(Podle Richarda Dehmela)

Zahradou liduprázdnou bloudě kdysi
na pávů pár jsem maně přišel; páv
stál před svou ženou, křídla zježena,
chvost rozestřený maje, sršel světly.

5   Tak stál a kroužil, slepici si vábil
a k sobě nutil němým pohledem,
pér tuhých, rozčilením řinčících,
vysoko vztýčiv zlatou modř a zeleň.

10   Teď přepadá ji; jeho ozdoba
vzduch horký divě mrská, jiskře třepí
lem chvostu špice svoje, takže mně
zahrada kolem v ráj-se proměňuje, –
ó člověče, jak zvíře nádherným,
když cele jako zvíře rozvine se!

SEXUS

*Žena svého vlastního těla v moci nemá,
ale muž;
též podobně i muž těla svého vlastního
v moci nemá, ale žena.*

Pavel ke Korint. VII, 4

I

Tragédie ženy

(Anna Costenoble)

Květem nejsmělejších barev, z nichž rudá nejvýše zpívá,
květem vůně opojivé jako prolitá krev horká,
květem bizarním jak orchis nejvzácnějšího tvaru
jednou, jen jednou rozkvétá žena.

5 Písní nejlstivější a nejupřímnější jak blankyt, než bouře
přišla,
písní nejžhavější, která ledovým pálí mrazem,
písní hříšnou jak Satan, písní čistou jak děcko
jednou, jen jednou v naho se vyzpívá žena.

10 V tom její počátek. A že přišel muž
a květem tím svého fraku ozdobil knoflíkovou dirku,
aby uvadl, nežli půlnoc je přepadne v divém kankánu, –

a že přišel muž a tu její píseň
falešně si zapískal rety pohrdlivými při černé kávě
a v dýmu cigarety vyfoukl upomínku, – v tom její konec.

II

La dame au cochon

(*Félicien Rops*)

„Pomsta je u Boha.“ Ne, pomsta je u ženy vždycky.
Ale pomsta ani u ženy není, pomsta je u Satana.
Běda, proč zakřikls ženu, když jedenkrát zpívala lidsky.
Běda, ta tvoje vítězství, běda, tvoje jsou hrana.

5 Nejlepší dílo Boha, tvá duše, sourodá Bohu,
nejdelikátnější dílo – ó muži! – tvá duše, tvá duše.
Hle, žena tam vložila nohu, Satan vložil tam nohu,
a tělo tvé nikdy nepatřilo, tvé tělo nepatří Bohu.

10 A Satan se šklebí a Satan si tleská, jásavý vítěz tleská
tvoji litanii: Žena je svůdná, žena je hezká,
žena je nebe, žena je Bůh.

A Satan se šklebí a Satan si tleská, jásavý vítěz tleská
největšímu vítězství, jehož kdy fanfáry zavřískly světem,
věčnému vítězství, strašnému vítězství – ženy nad prasetem.

Ignoravi et nescivi corpus tuum, mulier.

P. D.

Na Mont-Cassině bledý a melancholický
sedával u okna...

Tam dole na kolenou vše plazilo se v prachu,
starou modlu zas našla knížata, dav i papež,
5 neb vzdorovitá svatokrádež posadila na trůn Boha
zapomenutou na čas, k pomstě však znovuzrozenou Ženu.

Orgie vína a lásky tekly divokým proudem,
nebylo rukou čistých, by zbožnou přinesly oběť,
neb Žena je potřísnila a víno opilo všecky;
10 nebylo zraků jasných, jež vroucně vzhledly by k nebi,
neb Žena je omámila a oslepilo je zlato.
Nečistou rukou papež nečistým žehnal davům
a nevěstky na stupních chrámů kupčily s klérem...

A bledý a melancholický na Mont-Cassině
15 sedával u okna mnich a hleděl v tu náplň vášně...

„Nepoznal a nepochopil jsem těla tvého, ženo.“

A dál se modlil a Bohu do světa si stěžoval,
a nikdo netušil, on sám netušil ani,
jak udupaná a balvany rdousená v něm klíčila
20 hořkost z nepoznaného a neokuseného nikdy.

5   Váš vzácný erb se studem zarděl asi,
 a kníže zuřil;
 dobré naše matróny se horšily
 a jejich dcerky se rděly,
 uzrávajíce počestným filistrům.

10   Avšak, princezno!
 Pro ty vaše rozkošné hříchy,
 pro krásu vašich linií, jež tak obnažujete ráda,
 a pro tu vyzývavost uprostřed pochybných ctností:
 absolvo te.

    Ve jménu krásy imorálné,
 ve jménu života, jenž kypí nám v žilách,
 ve jménu instinktů nejsvětějších:
 absolvo te.

15   Já, příliš zúčastněný kronikář své doby,
 člověk vášně, básník imorality:
 absolvo te.

NEMUSÍŠ, EVO, BÝT ŽÁRLIVOU...

Nemusíš, Evo, být žárlivou,
dosti, žes, Evo, zoufale svůdnou.
Oh, kolikrát ještě pobledlé tváře
v divokých hříčkách nám zrudnou!

5   Nemusíš, Evo, být žárlivou.
Tys jediná mou.
Což tebe nepálí vášně mé dech?
Což tebe nebodá žhavost mých slov?
Té žluté květiny nech;
10   žluté jsou oči sov.

Nemusíš, Evo, být žárlivou.
Ty hrozivé bouře již přešly,
i nekonečné deště již přešly.
Tys jediná mou.
15   Přešly bouře i deště.
Nemusíš, Evo, být žárlivou.
Miluju ještě.

JE SVÁTEK LUNY...

Je svátek luny v žlutých vlnách polí,
neznámý soprán chci kdes ve tmách slyšet.

O lásce pážete po dávném slohu.
O bílých liljích v blankytovém erbu.

5 V zežloutlých travách nadrobena rosy.
A všechny hroby oddychují lehce.

Vy milenci, již plížíte se tudy –:
což nelze spát již na madony ňadrech?

10 A tiché stíny zapadají v klasech:
– Teď lze jen hřešit, hřešit bez oddechu.

DROBNÍ HMYZOVÉ NOCI...

(Podle Sapphó)

Drobní hmyzové noci,
nechte spát milenku moji
a opusťte
komnatu mlčelivou.
5 Kdybyste mohli pochopit,
nesáli byste takto
krev mladou, jež růžoví kůži.
Ach, neotevru dveří již
s lampou rozsvícenou;
10 její plamen vás vábí.
Nepotřebuji lampy, když
spí milenka má;
dík luně
podobné zrcadlu chladnému
15 mohu hleděti na tvář a vlasy její,
jež rozpoutala před usnutím.
Rychle, hmyzové drobní,
odejděte;
a chcete-li krev,
20 vezměte mou.

AVE, NERO!

To až půjdeme spolu,
má Beatrice ďábelská a svůdná,
za ruce se vedouce a vdechujícíe lačně
vzduch prosycený žářem paprsků slávy,
5 o níž jsme snili a zpívali,
vypravující si o vladaři pekel...

To až půjdeme spolu,
hluboko v propasti zanechávající zemi,
dvě duše vzepjaté k žhnoucímú centru životů,
10 těch, které jsme žili, i těch, jež budeme teprve žítí.

Tehda také Jeho uzříme v slávě,
již vyvoleným dítkám připravil Otec
blízko slunce na vrcholcích modrých pohoří:
subtilního císaře, jemuž podobáme se tolik,
15 otrásající klenbami upoklínaného věku,
zpívající hymny nad požárem měst příliš starých,
žháří a básníci!

*

Vid', divoký imperátore,
20 sedíš vedle Poppeji své,
o nahotu jejích ňader opíraje svou hlavu,
a hledíš zasmušile
na Romu svou
a impérium svoje,
na barbary a na vše, čehos ani neznal.
25 Zříš věnec růží, s nímž jsi hodovával,
to světlé signum radosti a lásky,
ve prachu zvadlý, zašlapaný v kalu,
zříš Ježíše a Církev svatou
a onu hrůzu,

30 jež se tehda líhla strašlivá ve tmavých doupatech,
jak rozhazuje děsivý svůj symbol
zemí ztesknělou,
a život pokrytecký zříš a k nesnesení bídný.

Ave, Nero!

35 V neskonalý smutek věku volám tvé jméno,
uprostřed ctností špinavých a přetvářky a hanby,
uprostřed triumfu těch,
jichž pochopit, šťastný, jsi nemoh.

40 Miloval jsi nejkrásnější ženu,
miloval jsi básníky a víno,
miloval jsi požáry a pýchu
a velikost
a krásu..

45 a zoufalivé pochodně dals vrhnout
v tmu, jež plížila se...!

Ave, Nero!

SEN SPÍCÍCH PANEN OPUSTIL MÁ LUKA...

Sen spících panen opustil má luka
a bílou plachtu svinuly mé čluny
na slaných vodách poznání a hříchu.

5 Jsem viny pln jak šťávy sladkých plodů
a v horkém víně koupám svoji vášeň
ve starém hvozdě smějících se dryád.

Sen spících panen opustil má luka,
kde žhavé slunce v nahá ňadra stéká,
a v jeho dešti svoji syrx líbám.

10 Ó Pane písně, velký Pane lásky,
já jsem jí vlíbal krásu tvého jména
a vášeň sloky tvé, když zrádně včera

sen spících panen opustil má luka.

SETKÁNÍ

Ucítla jsi nepřítele v tom pavouku zapředeném,
když z konvence podal ti ruku?!

Nech přšet svůj odpor v jiných krajinách
a klidně jdi mimo něho!

5   Takový mladounký hladovec po hroznech a slunci,
líčený ironicky a blazeovaně.

Hleď, na svá tě kolena volám!
Jsem ze starých poddaných věrný.

10   Své paní barvu nosím a zpívám
a v rytířských službách zemru.

A směj se Adamu pod stromem uprostřed,
jenž možná že kouzl, však nejí!

Neví o princezně, neví o draku a rozkoše nezná
do zřítelnic dívat se tygru.

TY, JENŽ JSI BLEDÝ ADÓNIS...

Ty, jenž jsi bledý Adónis našeho mládí a lásky,
nádherný, krásný Satane s černými, žhoucími zraky,
chraň divokou naši lásku, chraň naše objaté duše,
na troskách morálky staré chraň velikolepý sabat!

5 Ať objetí naše plane v žalostném životě dnešku
jak hluboko v černé noci požáru krvavá hvězda,
kde sílí to jiskrami, krví to stříká a syčí a praská a výská
na hrůzu zbabělé dušičce buržoy rozespalého.

10 Své ruce rozpjati třeba a obnažit svoje ňadra
vstříc přívalu zlatého slunce a divoké vášni v plen
a všechnu svou sílu zaklít v jásavé zvonění smíchu
vstříc zlaté ropuše doby a strážcům morálky její.

15 Je třeba smát se a milovat a slunci, slunci se klanět,
bez bohů jako bohové žít na zámcích samoty své!
Jen přimkni se, milenko, těsněji ke mně, jde doba
zlověstných komet
a bude chtít ženy, jimž z bitev domů na štítě vrací se muži.

20 Až půjdeme krajem srážejíce emblémy porobení,
až v znamení nového člověka naposled budeme rvát se,
tu ty, jenž jsi dneska Adónis lásky, praotcem vzpoury
zas budeš,
nádherný, krásný Satane s černými, žhoucími zraky.

Jsem staroslavnné království, v západních vodách ostrov,
a předtuchy plný chvěji se až do základů svých –
bičován bouřemi, svíjeje se v nehtech smrtící zkázy,
věk starý s novým zoufale zápasí na pláních.

5 Jsem staroslavnné království; v pyšném baroku s erby
spí aristokratické paláce v šeru klikatých ulic,
prach leží na fasádách oprýskaných a uvnitř v rozlehlých
sálech
bezhlesé bledé panstvo dlí zděšeně k sobě se tulíc.

10 Tam venku na prsou slabého starce mladý atleta klečí...
Jest všecko, všecko ztraceno již, země jest pohřbena
v tmách,
divoký vítr vyvrací nám ložnice, chrámy a duše,
a bleskem stihnuty paláce naše topí se v požáru nach.

15 Však noci, noci jsou nejhorší; každý smrtelně bled
do dálky strnule naslouchá lijavcem, temnotou, mračny –:
ohromné, zpěněné, šílené moře v hrozivé notě tam hučí,
jako by všecko pohltil chtěl ten příšerný netvor lačný...

Jsem staroslavnné království... Ne, probůh!... To bylo
snad včera
či před lety možná... nevím již... ten ostrov byl kdesi, byl,
ty zamklé, temné paláce, to bezhlesé, bledé panstvo,
20 to ubohé království západní, kde zoufalství smutek se lil.

Ale já nechci již, nechci vzpomínat toho, co pohřbeno leží
v hlubokém moři, jež modrý svůj proud rozlilo úrody plný,
já z divoké jeho pěny narodil jsem se znova,
jsem pyšný a silný a nenávidím jako ty jeho vlny.

A byť se i vyzáblé tělo mé bédami dědictví třáslo
a starý rod buržoy reflexy házel v nádheru nových mých
snů,
já sebe v sobě jsem zachránil, jdu sám, jdu silný a prudký,
nevěře potlesku, záští se nelekám a jen k svému slunci
se pnu.

Věřím v Satana, jenž pýcha jest a vědění a život,
věřím v stvořitele dobré matky země,
věřím v stvořitele lásky a záští a vášně.

5 Vládne nad propastmi a ke hvězdám až sahá
a hudba sférická je sykotem jeho krve,
jež v mocném kolotání probíhá hvězdnými rody
a lidskými rody planet a žhnoucími ohni slunci.

10 Věřím v jeho syna, v člověka, jenž slavný
metamorfózou tvarů vyšel ze hlubin země
a stvořen byl k radosti a k boji a síle,
stvořen, by pyšně a volně nádheru duše křehké
jak třpytivý chvost páva rozestíral na slunci.

15 Byl zrazen zlatovlasým mužem z Nazaretu,
byl zrazen člověk a umíral ve křečích hysterie...
Však ženou znova narodil se a tisíckrát znova se rodí,
před křížem klesnuv, znova k lásce vztyčuje šíji.

20 Věřím v Satana otce a věřím i v jeho syna,
jenž tmavá sklepení bídy rozbije odvážnou pěstí
a sebe silného a sebe jediného
v střed postaví vířících kruhů volného žití.

ŠIROKÝMI PROUDY HORKÁ FADESA LÉTA...

Širokými proudy horká fadesa léta
stéká po vypráhlé zemi...

Zesmutněl jsem pod tíhou parnatých dnů
a mozků zbabělých.

5 Oh, kdy se zas budeme rvát nad srázy nejstrmějšími!?

Zlákaná panenství odvedli si zpocení fauni
v hluboko lesa pod skálu, kde pramenů kapky
o kameny pleskají v tichu.

A poslední syrinx opuštěného
zbabělou písni pláče...

10 Oh, kdy se zas budeme rvát nad srázy nejstrmějšími!?

Má zakuklená přítelkyně v kápi šedivé:
ba, již se dosti nahřešilo Ninive.

Memento, homo! Ještě budou zítřky života!
Pak bychom ani nepoznali, jak žhavě slavík klokotá.

5   Bud' tobě chvála, milenko, v dnech hořké moudrosti,
kdy duše má jen soumrak věcí, nic víc nehostí.

Ty, jež políbení infikuješ, hrůzo milenců,
by zítra nové kvítí mohli sbírat do věnců.

10   Ty, před jejíž krokem hasnou nebesa plamenná,
by zítra znova mohla výskat srdce nadšená.

Ó chvíle soumračná po divém kankánu!
A hodino před probuzením v modlitbách k Satanu!

Veliká královno, již svět dneska pokořen,
milenko básníků, milenko žen –:

15   jest chvíle tvého ticha, jest chvíle tvých snů,
jest předvečer slavných válek, jest předvečer velikých dnů.

ŽEBRÁK DUŠÍ

Ohnivě slunce lilo se ke mně zlatem
a já se mu oddával, jako milenka oddává se.
A tu náhle neslyšně a mlčky přišel ke mně.
Fialové roucho věčného odříkání
5 krylo mu pohlaví, a zlaté vlasy,
pro polibky kurtizán stvořené zlaté vlasy,
kol bledé tváře splývaly mu tak mrtvě.
S očima vyčítavýma přišel ke mně.
Poznal jsem jej po jizvách hluboko v dlaních
10 a hluboko v nohách, přišel bosý.
Ihned zachytil trochu ironický můj pohled
a rozzářily se ty jeho veliké naivní oči.
Eh, to se pyšnil, pyšnil těmi ranami,
jimiž dobrovolně dal zohavit na Golgatě tenkrát
15 zlatovlasého muže krásné tělo.

Zůstal mlčky na prahu nesměle státi,
a myslím, že soucitně díval se na mne.
Mlčel jsem také zvědavě, a konečně,
když už hloupým se mně to zdálo
20 a jeho pohled mě dráždil, ten věčně pasívní,
prudce jsem přistoupil k žebráku:

Co chceš ode mne, malomocný?
Čeho žádáš v doupěti vlčím, beránku?
Vrať se k ovcím, jež čekají ještě, pastýři dobrý!
25 Já nikoho nečekám, sám jdu.
Vlastní se protloukám pěstí.
Nenávidím. – Tys učil poličkům
tvář druhou mlčky nastavovat.
Proklínám. – Tys blahoslavlil tiché.
30 Je vzpoura v krvi mé. – Tys boží syny hledal
a řvoucí luzu nepoplvals tam dole.

A v jasných nocích se ženami hýřím!
A slunci klaním se! A k Satanu se modlím!
Co chceš ode mne? Vrať se k ovcím svým!

35

A jestli jsi byl láska, Láskou vyslaná,
vrať se klidně, slyšíš?
V nejkrásnějších svých chvílích oba jsme milovali.
Vrať se klidně! Slyšíš?

Odešel z mého prahu. Eh, žebrák!

TADY LEŽÍM S RUKAMA ROZEPJATÝMA...

Tady ležím s rukama rozepjatýma.
Požehnaný sne mládí,
celá žhnoucí má duše vstříc se ti vyzařuje
jako veliké temné oko oddávající se ženy.

5 Požehnaný sne mládí!
Jako štíhlá borovice hvozdu
silná a přímá
k tomu slunci tam nahoře...

10 má duše sní sen slunce.
Jen silní mohou snít o slunci.
Jako borovice ve tmavém hvozdu
má duše sní sen slunce.